

SOLAN NERGİS ÇİÇEKLERİ

Bahçeden kuş civıltılarıyla karışık kahkaha sesleri geliyordu. Elimde zeytin kasesi ve kocaman gülümsemeye evden bahçeye doğru açılan nergis çiçekleriyle süslenmiş üstünde çeşit çeşit kahvaltılıklarla donatılmış ahşap masaya doğru ilerledim. Masanın etrafında annem, babam, kız kardeşim Süreyya ve erkek kardeşim Melih' in yüzlerindeki mutluluğu görünce gülümsemem daha da genişledi. İçimden umarım bu mutluluğumuz hiç bozulmaz diye geçirdim.

Sonra bir şey oldu etraf karardı dünyam döner gibi oldu. Annemin meşhur patatesli poğaçasının kokusu silinmişti. Babamın gülerek Süreyya'nın saçlarına kondurduğu öpücüğün görüntüsü silinmişti. Şimdi hastanedeydim ağlayan çocuklar ve onları susturmaya çalışan annelerin sesi, doktorların sağa sola koşuşturmaları; kolu, bacağı alçıya alınmış yetişkinler ve yoğun midemi bulandıran kan kokusu tüm bunlar yaşanırken kimsenin umurunda değil gibiyim insanlara seslendim. Beni duymadılar bu da neydi şimdi nasıl bir çıkmazın içindeydim.

Sonra tekrar etraf karardı. Şimdi ilk kiblemiz Mescidi Aksanın önündeyim etrafta kimse yoktu sadece kuşların bir şeye meydan okur gibi hırçınca kanat çırpmalarının dışında hiçbir ses yoktu. Kafamı kaldırdım yeşilin en güzel tonu olan kubbeye baktım titrek bir gülümsemeye kafamı aşağı indirdim sonra karşımda üstüne kan lekesi bulaşmış Filistin bayrağı gördüm. İçime korku dolu arkamda hissettiğim soğuk metalle içimde oluşan korku daha da arttı. Gözlerimi kapadım ve bu içinde bulunduğum durumun bir an önce bitmesini diledim. Gözlerimi tekrar araladığımda etrafımı sarmış yüzlerinde siyah poşu gibi bir kumaş parçasıyla yüzleri örtülü ellerinde silahları olan askerleri gördüm. Etrafımı sarmışlardı. Arkamda silahı tutan adam enseme doğru silahla baskı uyguladı ve “yürü” diye bir kaç kez yüksek sesle komut verdi. Başımı sağa sola sallayıp soğuk metalden kurtulmaya çalışırken aniden karşımda babamın dizlerinin üzerine çökmüş ensesine silah dayanmış silüeti belirdi. Daha ne olduğunu anlamadan etraf tekrar karardı. Ensemdeki metalin soğukluğu gitmişti yerine sıcak yumuşak kumaş parçasını hissettim. Bilinci yavaş yavaş açılırken gözlerimi araladım ve açık mavi üstünde lacivert motifleri bulunan tavanla karşılaştım. Bilincim tamamen açıldığında gördüğüm rüya zihnime doldu ve hışımla yatağımdan kalktım. Oturur pozisyona geçip gördüğüm bu kabusun etkisinin geçmesini bekledim ama yok, olmuyordu gözümü her kapattığımda konu Filistin bayrağı ve ağlayan çocukları görüyordum. Onlara seslendiğimde beni duymamaları, babamın silüeti çok garipti. Gördüğüm bu rüya gerçekte yaşadığımız kabustu ne bacağı kırılan adamlar ne kolu kanayan kadınlar ne de karımlarının açlığından dolayı ağlayan bebekler hiçbiri rüya değildi. Bu vahşete şuanda yaşıyordu. Yatağımdan seri bir şekilde kalkıp odamdan banyoya doğru uzanan mavi tonlarındaki halımdan ilerledim banyoya girdiğimde elimi yüzümü yıkadım daha sonra içim huzurla kaplayan ezan sesini duydum. Tüm bu yaşananlara inat Allah'ın bizim yanımızda olduğunu hissettim ve abdestimi aldım. Tekrar odama döndüğümde yine meşe odunlarından yapılan toz pembe dolabımdaki beyaz tüylü seccademi aldım ve yönümü Mescidi Aksaya döndüm. Niyet getirdikten sonra ellerimi açtım yüce rabbimize “Allah'ım” dedim. Boğazımda acı bir yumru oluştu, yutkunamadım. Ben konuşmasam da o kalbimdeki sızıyı bilmez miydi? Her şeyi gören ve işiten alemlerin rabbi benim kalbimdeki sızıyı da sebebini de bilirdi elbet. “Rabbim benim güzel Allah'ım yaşadıklarımızı gören ve işiten sensin. Canımız senin yoluna feda olsun bizi geçirdiğin imtihandan sağ salim çıkmayı nasip eyle dert verdiğin gibi dermanımız da sen ol Ya Rabbi sen Filistini, Gazzeyi ve Mescidi Aksayı

zulümlerin eline bırakma Allah'ım bizlere de onlarla savaşacak güç kuvvet ver Allah'ım “ dedikten sonra iki elimle yüzümü aşağıdan yukarıya doğru sıvazladım ve ”Amin” dedim. Daha sonra alnım secdeyle buluştu. Gözlerimdeki yaşlar boşalırcasına akıyordu. Bu gözyaşları kendim için değildi. Bu gözyaşları evladımı kaybeden bir ananın acısına ağladığım gözyaşlarıydı, oynayan çocukların şimdi soğuk toprağın altında sızlayan çürümeye yüz tutmuş kemikleri içindi, bu gözyaşları Mescidi Aksa'yı ele geçirmeye çalışan Yahudilere karşı sessiz kalan imtihandan geçen Müslümanlara acıdığım içindi en önemlisi de buydu ya bizim kanlarımız döksünler evlatlarımız çalsınlar ama ilk kiblemizi bizden almasınlar. Daha sonra secdeden başımı kaldırdım ellerimle gözyaşlarımı kuruladım. Ayaklandım seccademi toplayıp yerine yerleştirdim ve odamdan çıktım. Ahşap merdivenlerden salona doğru inen yolu takip ettim salondan kuran sesleri geliyordu. Salona tam vardığımda Süreyya ve Melih'i birbirlerine sokulmuş battaniyenin altında uyurken buldum. Annem kısık sesle kuran okuyordu. Babam sabah namazını kılıyordu. Kadife kumaştan yapılma zümrüt yeşili koltuğa doğru ilerledim ve kendimi koltuğun üzerine bıraktım. Gözlerim yanıyordu ve yorgunluk bedenime hüküm sürüyordu. Günlerdir hastanedeydim ve nöbetteydim gelen hastaların sayısının haddi hesabı yoktu. Vurulanlar mı dersiniz açlıktan bayılanlar mı dersiniz yoksa hipotermiden ölenler mi ? Yaklaşık bir aydır hayatım bu seyirde ilerliyordu gün geçtikçe hastaların sayısı artıyor ilaçlarımız azalıyordu ve bu yaşananlar beni hem bedenem hem de ruhen çok etkiliyordu özellikle dün yaşanan olaydan sonra dört günlük kesintisiz nöbetime bugün ara verdim. Ben doktorluğa ilk başladığım ve bulunduğum hastanede görev yapmaya başladığım ilk zamanlarda Zeynep adında bir hastam gelmişti. Küçük tatlı kız Zeynep o zamanlarda beş yaşlarındaydı. Kalp hastası olan Zeynep makinaya bağlı bir hayatı vardı. Doğduğu günden beri yaşamını hastanelerde geçirmiş beş yaşında Gazze de ki devlet hastanesine gelmişti. Ailesinin durumundan dolayı doğru düzgün ilaçlarını bile alamayan Zeynep çektiği sancılara ağrılara rağmen sürekli gülümserdi. Onun hayata dört kolla sarılması beni hayran bırakırdı. Zeynep ilk hastalarımıdandı. Annesi ve babasıyla odama ilk girdiklerinde anlamıştım onun nasıl güçlü bir çocuk olduğunu onunla ilk konuşmam bana hastaneden çıktıktan sonra gerçekleştireceği hayallerini anlatması makinaya bağlı yaşamaktan bir gün kurtulacağını söylemesi dün gibi aklımda. İki yılı aşkın süredir onun doktorluğunu yapıyordum ve bu geçen iki yıl gerek geçirdiğimiz sürenim uzunluğu gerekse ilk hastalarımından olması beni ona çok bağlamıştı. Geçirdiğimiz şu iki yılın bir yılında eski hastanesinde uyguladıkları yanlış tedavinin doğrusunu bulup ilaçların parasını tedarik etmekle uğraşıyorduk. Kalan son bir yılda ise vakit kaybından dolayı hastalığı daha da ağırlaşmıştı. Artık solunum cihazı olmadan nefes alamaz olmuştu. Son bir ayda ise savaş çıkmıştı Müslümanlığımı dile getirip karşı çıkan insanlar ise çocuk yaşta genç demeden katledilmişti. İşte Zeynep'te hayatları alınmış çocuklardan biriydi ve evet Zeynep öldü hem de ilaçlarının parasını bulduğumuz zaman. Parayı bulmuştuk bulmasına ama değil yurtdışıyla kendi ülkemizdeki insanlara bile etkileşime geçemez olduk. İlaçları biraz daha vermeseydik Zeynep ölecekti. Elimizden geleni yapmıştık ama Zeynep'i kurtaramadık. Ailesine de aynen böyle dedim. “Elimizden geleni yaptık.” Evet ben Feride, Doktor Feride, hekim abla Feride, Kahraman Feride bir korkak gibi bu cümlenin arkasına sığındım. Ne Zeynep'e hayallerini gerçekleştirmesi için gereken zamanı verebilmişim ne de ailesine verdiğim sözleri tutabilmişim. Dün sabah kendi ellerimle kefenlediğim Zeynep'i bunu yaparken o kadar soğuk kanlı davranmıştım ki ben bile şaşırırdım alışkanlıktan mıydı bu hissizliğim? Ne acı öyle değil mi insanları kefenlemeyi alışkanlık haline getirmek tarifsiz. Eğer bu dünya imtihan dünyaysa biz hakkımıza

düşen payı alıyoruz, alıyoruz da peki kış uykusuna yatmış vicdanlarımızı rahatlatmak için oturduğu huzurlu evden yattığı sıcak yataktan bizi vuracakları silahların parasının çıkmaması için sosyal medya hesaplarında paylaştıkları boykot ürünlerini alan insanlar peki onların imtihan payı neredeydi? Elbette ki Allah onların haklarını verecektir. Ziyanda olduklarını bilmeden aldıkları şu rahat nefesin haklarını vereceklerdir. Biz Müslümanlar öyle çaresiz kalmışız ki ateşten yardım diler olduk oysa ateş bizi yakardı. Bunu bile bile hastane kapısından her giriş çıkışımızda evlerimizden her adımımızı attığımızda bizlere Allah'ın verdiği camı ondan başka kimse almasın diye yalvartacak duruma getiren ateşten yardım ister, minnet duyar olduk. Zeynep'in ölüm haberini aldıktan sonra kötü olan ruh halim daha da kötüye gitti. Doktor arkadaşlarımın da ısrarıyla eve döndüm. Dönüş yolunda o sokakta dolanan nefesleri pislik kokan gözlerinden ateş çıkan itlerin üzerimdeki bakışlarını aldırmandan eve geldim. Babamın selam verdiği sesiyle daldığım noktadan sıyrıldım. O sırada annemde kuran okumayı bitirmiş dua ediyordu. İskeleti tahtadan dış kaplaması deriden yapılmış orta sehpanın üzerinde ki televizyon kumandasını elime aldım ve açma kapama düğmesine bastım. Parmaklarım seri bir şekilde haberlerin olduğu düğmeyi tuşladı ekrandaki gördüğüm görüntü kalbimin tekrardan sızlamasına sebep oldu. Bir babanın evladının kopmuş uzuvlarını bir poşetin içine topladığı yazıyordu. Ekrandaki adamın fotoğrafına bile baktığımda yaşadığı çaresizliği görebiliyordum. Parmaklarım bir diğer haber kanalını tuşladı. Burada ise yüzü kirden görünmeyen sadece gözyaşlarının ıslattığı kısmı temiz olan esmer kısa saçlı 9-10 yaşlarında ki bir oğlan çocuğuydu. İçli içli ağlayarak arkadaşını neden öldürdükleri ile ilgili isyan ediyordu. Bu görüntü ise gözpınarlarına biriken yaşların usulca yanağından boynuna doğru uzanan yoldan gitmesine sebep olmuştu. Parmaklarım tekrardan tuşladı. Bir ağlayan kadın daha tekrardan ve tekrardan tuşladı. Parmaklarımın kumandaya yaptığı işkence nedendi? Belki de bir umut iyi bir haber görmektir ama yoktu hangi kanala baktıysam ya ağlayan çocuklar ya da isyan eden yetişkinler vardı. Bende kanal değiştirmeyi bırakıp içimde biriktirdiğim göğsümü sıkın sıkıntılı bir nefes verdim. Kafamı önüme eğmiş gözlerimi kapamıştım omzumda tonlarca yük vardı sanki. Haber spikerinin içinde heyecan tımsı barından “son dakika haberi” sesiyle kafamı hızla kaldırıp spikerin ne söyleyeceğini duymak için sesi biraz daha açtım. Spiker “yard-” demişti ki yayın kesildi. Televizyonun görüntüsü bir siyah bir beyaz oldu ve az sonra tamamen kapandı. Ayağa kalkıp acaba televizyonda mı bir sorun var diye kontrol etmeye gidiyordum ki aynı saniyelerde elektriklerde kesildi. Buda neydi böyle sağ bacağımı orta sehpaye çarpma ile dudaklarımdan acı dolu bir nida döküldü. Daha sonra babamın “kızım iyi misin?” sorusuna karşılık iyiyim manasında bir ses çıkardım bir yandan bacağımı ovuşturarak kalktığım koltuğa tekrardan oturdum. Daha sonra turuncu bir ışık gördüm tam irkilip çığlık atacakken ışığın arkasında annemi gördüm elektrikler gittiğinden dolayı mumu getirmişti. “Yayını aniden neden kestiler son dakika haberi neydi acaba ?” dedi babam. Bende karşılık olarak “yardım demişti ki aniden kesildi demek ki önemli bir gelişme olmuş haber yayınlarını kesip üstüne birde elektrikleri kestiler.” dedim. Annem ise “senin şu yüzbaşı arkadaşını bir arasan ya bey belki yardım derken yapılan zulümle alakalıdır.” diye atıldı. Bende anneme hak vererek onu doğrulayan birkaç cümle söyledim. İçimden “Allah'ım umarım yardım demiştir.” diye geçirdim. Bu fikir babama da mantıklı gelecek ki hemen yemek masasının yanındaki tekli koltukta oturan anneme masanın üzerindeki telefonu getirmesi için rica etti. Babam telefonun ekranını daha yeni açmıştı ama kalbim delicesine çarpıyordu. İçimden bir ses iyi bir haber alacağımızı söylüyordu ve öylede olmuştu babamın askeriyeden arkadaşı olan Abdullah

Amca Müslüman ülkelerin birleşerek Yahudilere karşı ayaklandıklarını söyleyen bir konuşma yapmışlar bunun üzerine Yahudiler tutuşmuş haber kanallarını, elektrikleri ve suları kesmişler. Abdullah Amca'nın dediğine göre en geç bir güne kadar büyük çaplı operasyon düzenlenecekti ancak Yahudiler bu süre zarfında boş durmayıp verebilecekleri en büyük zararı vermek için uğraşacaklarını söyledi. Abdullah Amca evlerimizden çıkmamamızı da tembihlemişti. Babam telefon konuşmasını bitirip Abdullah Amca'nın söylediklerini bize aktardığında hepimizin gözleri parladı içimizde sönmeye başlayan umut ateşi tekrardan yanmıştı. Yüzümdeki gülümsemeyle babamın yanına giderek kollarımı boynuna doladım sanki bırakırsam ellerimin arasından kayıp gideceğim gibi sıkı sıkı sarıldım. O da boş durmamış saçlarımın arasına kokulu öpücüklerini kondurmuştu. Babam benim bu dünyadaki en büyük şansım hani derler ya kız çocuklarının ilk aşkları babaları olur babamda benim ilk aşkımdı. Bazı kahramanların pelerini olmaz biz onlara baba deriz çocukken yere düşüp dizinizi kanattığınızda yardımınıza o pelerinsiz kahraman yetişir. Vitrinde görüp te çok istediğiniz bir oyuncak almak istediğinizde yardımınıza yine o pelerinsiz kahraman yetişir. Çocukken, gençken, yetişkinen, yaşlıyken başınız her sıkıştığında çalacağımız tek kapıdır. Bütün herkes size sırtını dönebilir ama o kahramanlar her zaman sizin yanınızdadır. Babamda benim kahramanımdı. İlkokulda elimden tutup beni okula bırakan ağladığım zamanlarda bana omzunu açan adam ne olursa olsun benim pelerinsiz kahramanım olarak kalacak. Babamın güvenli kollarına biraz daha sarılmıştım ki telefonum çalmıştı. Telefonumu elime aldığım anda arayan Sevda Hemşireydi telefonu açıp kulağıma götürdüm "alo" dedim. "Feride Hanım sizi rahatsız ediyorum biliyorum yani eve gittiniz ama acil hastaneye gelmeniz gerekiyor. Hastanız olan Mehmet Amca fenalaştı Feride kızım bana baksın diye tutturdu, öksürmekten konuşamıyor bir gelseniz iyi olur." dedi. Sevda Hemşire Mehmet Amca'nın yine huysuzluğu tutmuş anlaşılın. Beni kızı gibi gören Mehmet Amca'nın yedi tane çocuğu olmasına rağmen hiçbiri ile görüşmüyordu. Çünkü Mehmet Amca alzheimer hastalığına yakalandıktan sonra onu yıkı dökük bir huzurevine bırakmışlar. Kış günlerinde ise soğuğu geçiren duvarlardan ve ısımacak herhangi bir soba olmadığından dolayı soğuğu kapmış ve bronşit olmuştu. Uzun süre hastaneye getirilmediğinden dolayı zatürreye çevirmiş. Yaklaşık 7-8 aydır doktorluğunu yapıyordum son aylarda durumun kötüye gittiğini görüyordum ancak bunu ona söylememiş aksine çok iyiye gittiğini anlatmıştım. Mehmet Amca rahatsızlığından dolayı bazen bir çocuk kadar masum olabiliyordu. Bazense beni hatırlamaz "kimsin?" diye sorgularlardı. Bazen bana kızar bazen de sarılır saçlarına öpücükler kondururdu. Sen benim gerçek kızımın derdi. Bazı geceler Mehmet Amca'nın gözyaşlarına şahit olurdum. Nöbette olduğum günlerde yanına giderdim bana kendini açardı tıpkı savunmasız bir çocuk gibi. "Çocuklarımın bile bana tahammülü yokken sen neden benim yanındasın?" diye sorar benden "çünkü ben sadece bir doktor değil insanım senin gibi iyi kalpli bir adamın yanında olmayıp da ne yapayım" cevabını alınca susar küçük bir tebessümle kafasını sallardı. "Tamam Sevda Hanım hemen geliyorum" dedim. Tam kapatacakken "Doktor Hanım hastanenin arkasından girin ön tarafta 10 kişiye yakın asker var size zarar vermesinler." dedi Sevda Hemşire bende tamam deyip telefonu kapattım. Babam ve annem gitmemem konusunda ne kadar ısrar etseler de kabul etmedim. Ben doktordum insanların bana ihtiyacı olduklarında onların yanında olmayacaksam neden bu kutsal mesleği seçmişim ki? Onlara dikkatli olacağım konusunda söz verdikten sonra evden çıktım. Nergis çiçekleriyle donatılmış toprak yoldan ilerliyordum ki aklıma gelen anıyla yüzümde derin bir tebessüm oluştu.

10 YIL ÖNCE...

O gün babam askeriye den eve elinde siyah bir kasayla dönmüştü. “Baba bunlar ne?” dediğimde “nergis çiçekleri kızım” dedi babam. “Ne yapacağız peki” dediğimde ise “bahçeye dikeceğiz, dikeceğiz ki bahçemiz güzelleşsin” deyip gülümsedi. “Ben dikmeyi bilmiyorum ama” dedim. “Ben sana öğretirim babacığım gel böyle” dedi babam. Daha sonra yanına adımladım, kasayı yerine bıraktı. Bir pet şişeye su koyup dizlerinin üzerine çöktü bende onu taklit ederek dizlerimin üzerine çöktüm. Öncelikle toprağı elleriyle eştı derinliğine karar verdikten sonra kasadan bir nergis fidesini alıp toprağı yerleştirirken “ben nergis çiçeklerini şehitlere benzetirim kızım her bir şehit düştüğünde nergis çiçeklerinden biri solar.” dedi babam. Bu benzetme hoşuma gitmişti gülümsedim aynı saniyelerde gülüşüm soldu. Babamda bir askerdi o ölünce de nergis çiçeklerinden biri solacaktı. “Baba sen ölünce senin nergis çiçeğın solmasın hem ben bakarım ki onlara sevgi veririm, şefkat veririm bir yerde okuduğum yazıya göre çiçekler bizi duyuyormuş onlarla konuştuğunuzda sizi dinler hiç solmazlarmış ben onlara saatlerce konuşurum sen yeter ki ölme” dedim. Babam cevap olarak gülümseyip “kızım ben askerim bu mesleğle karar verirken zaten şehitlik makamına ulaşmak için kabul etmişim. Çünkü vatan borcumu ödüyorum.” dedi. Babamın bu cevabı beni etkilemişti. Bende gülümseyip kafamı salladım sonra babamla beraber kasadaki bütün nergis çiçeklerini dikip onları suladık.

ŞİMDİ...

- Tebessümümü soldurmadan beyaza boyanmış demir kapıyı iterek dışarı çıktım. Annemin ve babamın bana pencereden baktıklarını bildiğim için onlara dönüp el salladım. Hastane evimize çok yakındı. Beş dakikalık bir yürüme mesafesinde ara sokakları tercih ederek hastanenin girişine doğru açılan sokaktan girdim. Ancak gördüklerime şaşırılmışım. Sevda Hemşirenin on kişiye yakın dediği askerlerin sayısı artmıştı. Bu işte bir gariplik olduğunu anladım ancak gidip tek başıma sorgulamam beni tehlikeye atardı. Yönümü yan sokağı çevirerek hastanenin arkasına ulaştım. Acil çıkışı kapısı yazılı kapıdan içeriye girip üst kata çıktım. Gördüğüm görüntüden çok beni şaşırtan şeyin dün gece gördüğüm rüyayla aynı manzarayı görmemdi. Adımlarım yavaşladı rüyada gördüğüm gibi insanlar sağa sola koşuşturuyor kimse kimsenin umurunda değil gibi görünüyordu. Yanımdan geçen genç bir oğlanın koluma çarpmasıyla arkama dönüp çarpmana baktım. Ancak özür bile dilemeden aşağıya açılan merdivenlere doğru koştu. Tekrar önüme döndüğümde ise Sevda Hemşireyi gördüm. O da beni görmüş olacak ki hızla yanıma doğru adımladı. “Neler oluyor böyle Sevda Hemşire” dedim. “Şu kapının önündeki askerleri görmüşsünüzdür, hastaneye bomba koyduklarından şüpheleniyoruz bu haber hastalara da yayılınca kaos çıktı.” dedi Sevda Hemşire. Duyduklarımınla ağzım açık kaldı eğer gerçekten bomba varsa hastaların bir an önce çıkartılması gerekiyordu. Yürülebilenler çıkıyordu. Yürüyemeyenleri nasıl çıkartacaktık asansörlerde çalışmıyordu. “Yürüyen hasta-” demiştim ki dışarıdan telsizle olduğunu düşündüğüm kalın bir erkek sesi konuşmuştu. “Doktorlar, hemşireler ve hastane görevlileri hastanenin ön kapısına bekleniyorsunuz. Yoksa içeriye kurmuş olduğumuz bombayı patlatırız hepiniz geberirsiniz.” deyip arkasından kahkaha attı. Nasıl bir canilik bu? bir insan evladının kalbi daha ne kadar kararabilirdi, ne kadar vicdansız olabilirdi? Ciddi olduklarını kaybedecek hiçbir şeyin olmadığını biliyordum. Abdullah Amcanın da dediği gibi yardım ulaşana kadar verebilecekleri en büyük zararı vermeye uğraşıyorlardı

ve bunu da tabii ki en kalabalık olan alanlardan bir tanesi hastaneyle başlıyorlardı. Kaybedecek vaktimizin olmadığını bildiğimden Sevda Hemşireye diğer doktorlar arkadaşlarla konuşup bir an önce aşağı inmemiz gerektiğini söyledim. Tam yukarı çıkıyorduk ki yukarıdaki doktorlar, hemşireler, hasta bakıcılar aşağı indiler. Hastaneye ilk geldiğim gün bana yardımcı olup arkadaş olduğum Yusuf Hoca yanıma gelip; “hadi inelim” dedi. Diğer çalışan arkadaşlarda hep bir ağızdan; “hadi inelim” dediler. Yüzümdeki derin bir tebessüm oluştu. Çok güzel arkadaşlıklar edinmişim herkesin benim gibi düşünmesi en azından burada insanlığın daha bitmediğini gösteriyordu. Hep beraber aşağı inip giriş kapısından çıktık. 20'ye yakın asker ellerinde silah ve tüfeklerle karşımıza dikilmişlerdi. Omzumu dikleştirip az önce konuşanın o olduğunu düşündüğüm en önde duran siyah beyaz puşisini yüzünün yarısını kaplayacak şekilde çekmiş olan adamın gözünün içine baktım. Yine aynı adam “şimdi dizleriniz üzerine çökün ellerinizi arkanıza sabitleyin” dedi. Duyduklarımın sakın tutmaya çalıştığım tavrım bir anda değişti. Kaşlarım çatıldı. Gözlerimin alev çıktığına eminim. “Aşağı inin dediniz ancak sizin gibi köpeklerin karşısında diz çökeceğimizi düşünüyorsanız yanlışsınız.” dedim. Adam ufak çaplı bir kahkaha atıp aynı saniyelerde sustu. “Dizleriniz üzerine çökün dedim yoksa...” deyip elindeki bir parmak boyundaki kumandayı havaya kaldırıp “içerdekiler ölür.” dedi. Tam ağzımı açıp cevap veriyordum ki Yusuf Hoca koluma dokunup “içerdekilerin canını tehlikeye atamayız Feride hem şuan onlara karşı gelsek bile elimize bir şey geçmez.” dedi. Söylediklerinde haklıydı ancak insani duygularımı kaybetmiş itlerin önünde diz çökmek ölen şehitlerimize yaralanan gazilerimize ihanet etmiş gibi hissettiriyordu. Yusuf Hoca “tamam çöküyoruz” deyip ilk olarak o çöktü. Arkasından sırayla diğerleri de çöktü. Ne kadar zorunda olsam da içimden çökmek gelmiyordu. Bir ayakta ben kalmıştım ki en öndeki adam yanımdaki askere kafasıyla işaret vermiş. Asker yanıma gelerek ilk önce sol sonra sağ ayağıma birer tekme savurarak dizlerimin üzerine çökmeme sebep oldu. Dudaklarımdan tiz bir çığlık yükseldi “alçaklar” diye bağırarak isyan ettim. Diğer askerlerde arkamıza geçmiş hepsi bir sağlık çalışanının arkasına dizilmişti. Kollarımızdan zorla tutup yönümüzü çevirerek hastaneyi önümüze alacak bir pozisyona geçirdiler. Puşili olan adam tekrardan konuştu. “Şimdi size bir komedi filmi izleteceğim, eminim sizde çok güleceksiniz.” deyip midemi bulandıran sesiyle kahkaha attı. Daha sonra elindeki kumandayı tekrardan havaya kaldırarak baş parmağımı düşmenin üstüne getirdi. Ne yapacağımı anladığım an “yapma bak önünde diz çöktük o masumların ne suçu var; ya sizin hiç mi vicdanınız yok” deyip gözpınarlarıma biriken yaşların boşalmasına izin verdim. Sözcü olan puşili adam düğmeye bastı ve kulağımızı patlatacak derecede büyük bir ses çıktı. Gözlerimin önünde sinema seyrettirir gibi masum insanların canına kıymışlardı ve biz hiçbir şey yapamamıştık. Arkamda duran asker kollarımı sıkı sıkı tutmuştu. Çırpınarak “bırak beni” diye haykırdım. Sözcü olan puşili adam arkamda duran askere “kes şunun sesini başımı ağrıttıyor.” demesiyle arkamda duran asker ense kökümüne sert bir darbe indirdi. Bilincim kapanırken gördüğüm yüz puşili adamın puşisini indirmesiyle hastanede bana çarpan adamın aynı olduğu yüzdü. Önce gözlerim kapandı sonra da bilincim.

Ense kökümdeki ağrıyla birlikte gözlerimi açmaya çalışıyordum. Bir açıyor dayanamayıp tekrar kapatıyordum. Etraf bulanıktı. Gözlerimi tekrar açtığımda kırık beyaz tavanla karşılaştım. Sonra aniden kollarımda tutularak oturur pozisyona getirildim. Bilincim ve gözlerim tamamen

açıldığında kendimi tahta bir sandalyede oturtulmuş ellerim arkadan hasır bir ip ile bağlı olarak buldum. “Neredeyim ben” demiştim ki karşımda yine o adamı gördüm. Şaşkınlık ve korku içinde etrafıma bakarken sağımda Yusuf Hocayı gördüm. Solumda Sevda Hemşireyi ve diğer çalışanların hepsi diz çökmüş elleri arkadan bağlıydı. Bir asker yanıma gelerek altımdaki sandalyeyi çekerek beni de onların pozisyonuna getirdi. Sonra beyaz demir kapı sert bir şekilde açıldı. İki askerin kollarından tutup zorla içeri ittikleri iri yaralı uzun bir adam gördüm. Ancak yüzünü siyah poşete benzeyen bez parçasıyla kapattıklarından dolayı kim olduğunu anlamamıştım. Adamı tam karşıma getirip beyaz zeminin üstüne attılar. Kollarından tutup doğrulttular. Hastanede bana çarpan ve hastaneyi bombalayan adam tekrardan belirdi. Tam karşıma çekip “bu adamın kim olduğunu merak ediyorsundur. Kendisi çok sevdiğim ve saygı duyduğum komutanımdı.” deyip tekrardan o iğrendirici kahkahasını attı. “Ta ki onlara ihanet ettiğimi öğrenene kadar bana nasıl işkenceler çektirdi biliyor musun Feride?” dedi. Daha sonra yüz ifadesi korkutucu derecede aniden değişti. Gülümseyen ifadesi gitmişti. “Ama şimdi ben ona işkencelerin en büyüğünü çektireceğim” deyip yanındaki askere “çok eğlenceli olacak değil mi?” deyip tekrar gülümsedi. Arkasında durduğu adamın bez parçasıyla saklanmış yüzünü bir çırpıda açtı. Gördüğüm yüzle kalbim atmayı bırakmıştı. Sanki göğüs kafesim sıkışmış aldığım solukları veremez olmuştum. Bu yüz kollarında dünyaya gözümü açtığım yüzdü. Bu yüz askeriyeden her dönüşünü heyecanla beklediğim adamın yüzüydü. Bu yüz benim babamın yüzüydü. “Baba” dedim sesim titreyerek. “Korkma kızım” dedi babam. Oysa nasıl korkmazdım ya ona zarar verilirse ben ne yapardım hayatımdaki boşluğu ne ile tamamlardım. “Ben iyiyim” diye sözlerini devam ettirdi ancak söz konusu babamsa ne sakın durabilirdim ne de bu itlere boyun eğdim. “Bırakın babamı ben buradayım işte ondan ne istiyorsunuz?” dedim. Yine o adam konuştu. “Benim meselem seninle değil babanla” dedi ve başparmağını pantolonun arkasından çıkarttığı metalin tetiğine dayadı. Gri parlak metalden yapılmış silahı bana doğrulttu. “Sana diz çok demiştim çökmedin” deyip sanki normal sohbet edermiş gibi bir tavır takınıp “hangi ayağınla çökmedin” dedi ve tetiği çekti. “Sağ mı ? sol mu ?” deyip bir kahkaha daha patlattı ve tetiğe bastı sağ ayağımda müthiş bir acı hissettim. Kafamı indirdiğimde beyaz zemin kan gölüne dönmüştü. Bu kan benim kanım mıydı? sağ ayağım çöktü zeminle buluştum. Babamın “ona zarar vermeyecektin” diye bağırarak isyan ettiğini duydum. Uzandığım yerden babamın gözünün içine baktım. Oysa nerden bilebilirdim ki son kez böyle bakacaktı. Aynı acımasızlıkla tetiği bu sefer babamın ensesine dayadı. “Hayır yapma” diye bağırarak merhamet yoksunu o adamdan merhamet diledim. Elbette beni dinleyecek değildi, öylede oldu. Tetiğe bastı. Babam öne doğru yığılı verdi. Ölmüş müydü? bir bakışıyla bile bana güven veren adam şimdi hayata gözlerini mi yummuştu? nasıl dayanırdım ben onsuz yaşamaya hem anneme ne derdim. Peki ya Süreyya ile Melih onlar daha küçüktü. Önlerinde onca yaşam varken onları parka götürecektik, sırtlarını dayayıp güven duyacakları bir babaları olmayacaktı. Annemin hayat arkadaşı olmayacak en önemlisi de bu vatana bayrağa hizmet eden Yüzbaşı Mustafa Bozkurt olmayacaktı. Gözlerimdeki yaşlar boşalırcasına akıyordu. Ölüm ne basittir öyle değil mi? bir anlık gelir alıştığın o düzeni bozması saniyeler almaz mıydı? mesela her sabah gittiğiniz işyerinize bir sabah gidemeyeceksiniz ya da çok çalışarak hazırlandığımız sınava giremeyeceksiniz. Çok zenginsiniz bolluk içinde yaşadığımız hayattan bir günü bile paranızla satın alamayacaksınız. İşte ölüm tam olarak böyleydi acımasızdı. Peki ya sonra ne olur? arkasında bir daha toparlanamayacak kalpler ve nemli gözler bırakır. İnsanlar gelir “başınız sağ olsun Allah sabır versin” derler sonrada yaşamlarına kaldığı yerden devam ederler. Ancak hiçbir zaman siziz

yaşadığımız acıyı yaşamaz ve paylaşmazlardı. Babam gitmişti. Yıllar önce çiçek dikerken söylediği sözleri geldi aklıma “ben nergis çiçeklerini şehitlere benzetirim kızım” diyordu. “Her şehit öldüğünde nergis çiçeklerinden biri solar.” Bir cümle insanın hayatında ne kadar etki bırakırsa bu sözlerin ağırlığı bende o kadar büyük bir etki bırakmıştı. “Babamın da mı nergis çiçeği solmuştu?” gözyaşlarım durmaksızın akarken demir kapının sesi tekrar duyuldu. Bir asker sözcü olan babamın katilinin yanına gelerek kulağına bir şeyler söyledi. Adam bunu duyunca gözleri şaşkınlıktan yuvalarından çıkacaktı. Daha sonra beklemediğimiz bir şekilde apar topar iki odalı depoya benzeyen mekanın arka kısmına doğru koşarak arka kapıdan teker teker çıktılar. Etrafımızda olanlara ne olup bittiğine anlam veremezken açık kapıdan içeri askerler girdi. Ellerinde kocaman silahları vardı. Kimisinin yakasında Türk bayrağı kimisinin yakasında Katar bayrağı kimisinin de Afgan bayrağı vardı. Abdullah Amca'nın bahsettiği yardım gelmişti sanırım. Askerler hepimizin ellerini çözdü. Ellerimi çözer çözmez sürünerek babamın yanına gittim. Sarıldım, kokladım, öptüm, önceleri yuva gibi kokan babam şimdi kan kokuyordu. O şehit olmuştu. oysa onunla gururlanmalıydım. Ancak kalp ya bu ne hüznüne engel olabiliyorsun ne de acısına. Ağlayarak dakikalarca babama sarılı kaldım.

5 YIL SONRA...

Bahçeye girdiğim vakit epey geçmişti. Dünya'nın güneşi batmıştı (akşam olmuştu). Ancak giderken yanında bir gencin doktor olacağı hayalini de götürmüştü. Bir çocuğun renkli kalemlerle çizeceği resim defterini de götürmüştü. Kimi annenin evladını kimi evladında annesini, babasını götürmüştü. peki ya benden çalınan neydi? bu hayatta en değer verdiğim adamı çalmıştı. Benim babamın nergis çiçeği solmuştu. Ancak geçen şu beş yılda öğrenmek istemediğim bir şey öğrenmiştim. Acıya alışmak bir insanın acıya alışması nedir bilir misiniz? ben bilirim. Babamın yokluğunun verdiği acıya alışmışım ben. Ancak tek çalınan babam değildi. Birde sağ ayağım vardı. Tabii o gün orada vurulduktan sonra yıllarca tedavi gördüm. Çok zorlu süreçlerden geçtim. Ama sağ ayağımı kurtaramamıştık. Bana sorsalar Feride Doktor sen bu vatan uğruna nelerinden vazgeçtin? diye. Vereceğim cevap bundan başkası olamazdı. “Bir sağ ayağımı bir de babamı verdim ama ben Doktor Ferideyim binlerce kardeşimden binlerce annelerimden binlerce babalarımın vazgeçtim.” Ancak pişman mıyım asla onlar şehit olmuştu geride kalanlar ise verilecek tek cevap bırakmışlardı. “Vatan sağ olsun” evet savaş bitmişti. Zulüm sona ermişti. Ancak arkasında büyük enkazlar bırakmıştı. Bende bu enkazdaki bir moloz yığının altında kalarak payıma düşeni almıştım. Bazı acı kayıplar vererek ulaştım buralara. Çektiğim acılarda verdiğim kayıplarda hiçbir zaman isyanım olmadı aksine beni güçlendirdi. Tekerlekli sandalyenin düğmesine basarak bahçemizin topraklı yolunda ilerliyordum ki durdum. Babamla beraber diktiğimiz, bahçenin hemen hemen yarısını kaplayan nergis çiçeklerinin olduğu bölüme baktım. Bembeyaz ortasında sarı yaprakları olan nergis çiçeklerinin yerine boynunu bükmüş ve sararmış nergis çiçekleri duruyordu. Yüzümde bir gülümseme belirdi. Çiçekler solmuştu solmasına ama her biri bu bayrak uğruna canlarını feda eden bir şehidi temsil ediyordu. Şehit olmuşlardı. Bize de Kabe de rahat rahat ibadet etme, beyaz mermere yaslanıp Mescidi Aksa'yı uzun uzun seyretme hakkını vermişlerdi.